

— Какъ тъй не сж потрѣбни? Съ динени кори дѣдо Мърморанъ охранва свинята, която ще заколи на моята сватба. Хайде сега, махвай се, или ще те изямъ!

И бостанското плашило се наклони къмъ зайчето. Горкото зайче сви уши и се стрелна въ съседната царевична нива. Запѣхтѣно се мушна подъ единъ голѣмъ тиквенъ листъ и затрепера отъ страхъ и отъ мжка. Сълзи рукнаха отъ очитѣ му. Отъ жалба подирѣ зайчето почна да плаче и крушата, всичкитѣ ѝ листа се намокриха. Ревнаха царицитѣ, безъ гласъ захълцаха тиквитѣ. Слънцето се показа. Цѣлата нива свѣтна, облѣна въ сълзи.

— Кой разплака нивата? — попита лисицата, която бѣше клекнала до синора предъ едно парче счупено огледало и си червѣше устнитѣ съ кжпини.

— Зайчето я разплака, — отвърна крушата.

— Защо?

— Защото Иванчо Страшникътъ не му позволилъ да вземе отъ бостана една динена коричка. Брей че лошо бостанско плашило!

— Иванчо ли? Азъ този Иван-

чо ей сега ще го науча! — закачи се лисицата, захапа огледалото и се спусна къмъ бостана. Като стигна, тя се провикна отдалечъ:

— Слушай, Иванчо, или ще дадешъ на зайчето динена коричка, или ще отсѣка едникия ти кракъ, на който стоишъ изправенъ!

И лисицата замахна съ опашката къмъ Иванчовия кракъ, както дѣдо Мърморанъ замахна съ сѣкирата.

— Тия на мене не минаватъ, — усмихна се Иванчо. — Азъ съмъ чель оная приказка, въ която се разказва, какъ ти си подмамила косенцето, да пустне едно следъ друго пиленцата си отъ гнѣздото на земята. Мене не можешъ измами.

— Ти си едно безобразно плашило! — ядоса се лисицата.

— Не е вѣрно, азъ съмъ хубавецъ. Дѣдо Мърморанъ е решилъ да ме ожени и да заколи свинята.

— Тебе ли ще ожени, бре гроз-

